

Sygn. akt IXKa 630/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Andrzej Walenta (spr)**

Sędziowie - **SSO Lech Gutkowski**

- **SSO Wojciech Pruss**

Protokolant - **st. sek. sąd. Katarzyna Kotarska**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Barbary Dryzner**

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015r.,

sprawy **K. K.** oskarżonego o przestępstwo z art. 230a§1 kk w zw. z art. 12 kk, **M. O., M. S., M. K., S. M., K. K.** oskarżonych o przestępstwo z art. 230a§1 kk, **K. B.** oskarżonego o przestępstwa z art. 230a§1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez **oskarżonego M. S. oraz obrońców K. K., M. O., M. K., S. M., K. K., K. B.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 kwietnia 2014r., sygn. akt IIK 664/13

I. **uchyla** zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych **M. S., S. M., K. K. i K. B.** i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania;

II. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok w stosunku do **M. K., K. K. i M. O.**, uznając apelacje obrońców za oczywiście bezzasadne;

III. **zasądza** od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. P. kwotę 516,60 zł. (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej K. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. **zwalnia** M. K., K. K. i M. O. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 630/14

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w listopadzie 2011 roku w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił J. W. korzyści majątkowej w łącznej kwocie 160 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk w zw. z art. 12 kk**

M. O. został oskarżony o to, że w grudniu 2011 roku w O., udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 160 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

M. S. został oskarżony o to, że w marcu 2011 roku w B. udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 100 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

A. H. został oskarżony o to, że w maju i czerwcu 2011 roku w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił J. W. korzyści majątkowej w łącznej kwocie 1.790 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk w zw. z art. 12 kk**

P. M. został oskarżony o to, że w lutym 2011 roku w S., udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 190 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

M. K. z domu K. została oskarżona o to, że w marcu 2012 roku w C., udzieliła J. W. korzyści majątkowej w kwocie 140 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

A. Ś. z domu S. została oskarżona o to, że w czerwcu 2012 roku w M., udzieliła J. W. korzyści majątkowej w kwocie 160 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu

dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

A. S. został oskarżony o to, że w styczniu 2012 roku w R., udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 160 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

K. H. został oskarżony o to, że w kwietniu i maju 2011 roku w L., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, za pośrednictwem K. S. udzielił korzyści majątkowej J. W. w łącznej kwocie 3.000 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk w zw. z art. 12 kk**

P. W. został oskarżony o to, że w styczniu 2012 roku w B., udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 160 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

A. P. z domu O. została oskarżona o to, że w styczniu i lutym 2011 roku w G. i D., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie udzieliła J. W. korzyści majątkowej w kwotach 160 zł oraz 1.000 zł, czyli w łącznej kwocie 1.160 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk w zw. z art. 12 kk**

S. M. został oskarżony o to, że w sierpniu 2011 roku w K., udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 140 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

K. K. z domu K. została oskarżona o to, że w marcu 2011 roku w N., udzieliła J. W. korzyści majątkowej w kwocie 100 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

S. Ś. został oskarżony o to, że w lutym 2011 roku w W., powiat (...) udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 163 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

S. K. został oskarżony o to, że w lipcu 2011 roku w W. i L., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwotach: 150 zł, 82 zł oraz 1100 zł, tj. w łącznej kwocie 1,332 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk w zw. z art. 12 kk**

K. B. został oskarżony o to, że w lipcu 2011 roku w K. Polskiej, udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 140 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk** oraz o to, że we wrześniu 2011 roku w K., udzielił J. W. korzyści majątkowej w kwocie 500 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w (...) w W., (...) oraz instytucjach samorządowych właściwych do wydania dokumentów prawa jazdy, polegających na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzje i działania osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji, tj.: na zdaniu egzaminu na prawo jazdy z pominięciem uczestnictwa w egzaminie, pominięciem odbycia szkolenia - kursu na prawo jazdy, uzyskaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi, z pominięciem obowiązującej procedury uzyskania w/wym. uprawnień określonych m.in. w Ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) - **tj. o przestępstwo z art. 230a § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt II K 664/13:

- uznał oskarżonego **K. K.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk w zw. z art. 12kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§2kk warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, na podstawie art. 73§2kk oddając go w tym czasie pod dozór kuratora

- uznał oskarżonego **M. O.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżonego **M. S.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżonego **A. H.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk w zw. z art. 12kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§2kk warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go na podstawie art. 73§2kk w tym czasie pod dozór kuratora

- uznał oskarżonego **P. M.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 20 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżoną **M. K.** za winną popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 20 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 (dziesięć) złotych

- uznał oskarżoną **A. Ś.** za winną popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 20 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżonego **A. S.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżonego **K. H.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk w zw. z art. 12kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby

- uznał oskarżonego **P. W.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżoną **A. P.** za winną popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby

- uznał oskarżonego **S. M.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie

w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk wymierzył oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżoną **K. K.** za winną popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 20 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżonego **S. Ś.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na

podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 20 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych

- uznał oskarżonego **S. K.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk w zw. z art. 12kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§2kk warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk - karę 20 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej za równą 10 złotych, oddając go na podstawie art. 73§2kk pod dozór kuratora

- uznał oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a§1kk i za to na podstawie art. 230a§1kk wymierzył jemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w myśl art. 69§1kk i art. 70§1 pkt 1kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby

Zasądził od skarbu państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. P. kwotę 1.195,56 złotych brutto oraz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. T. kwotę 826,56 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonym K. K. i K. B..

Zasądził od oskarżonych M. O., M. S., A. S., P. W., S. M. kwoty po 280 złotych tytułem opłaty i zwolnił ich od uiszczenia pozostałych kosztów należnych Skarbowi Państwa, natomiast od oskarżonych P. M., M. K., A. Ś., K. K., S. Ś., S. K. kwoty po 220 złotych tytułem opłaty, zwalniając ich od uiszczenia pozostałych kosztów należnych Skarbowi Państwa, zaś oskarżonych K. K., A. H., K. H., A. P., K. B. zwolnił od uiszczenia opłaty, przypadającymi na nich kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli: w całości w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych - obrońcy M. O., K. K., S. M., M. K. i K. B. oraz osobiście oskarżony M. S., a także w części dotyczącej orzeczenia o karze w odniesieniu do oskarżonego K. K. jego obrońca.

Obrońca oskarżonego M. O. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo, że materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego K. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Mającą wpływ na jego treści obrazę przepisów postępowania w postaci art. 17 § 1 pkt 3 kpk poprzez jego niezastosowanie, mimo, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znikomy oraz art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające

na uznaniu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 230a § 1 kk, podczas, gdy jego wypełniający znamiona przestępstwa określonego w w/w przepisie czyn był społecznie szkodliwy w stopniu znikomym

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że czyn oskarżonego miał charakter przestępstwa płatnej protekcji, podczas, gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadził do wniosku, że jego działanie zgodnie z art. 17 § 1 pkt 3 kpk nie stanowi przestępstwa i z ostrożności procesowej – błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że czyn oskarżonego miał charakter występku płatnej protekcji w typie podstawowym, a nie wypadku mniejszej wagi.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, a w razie uwzględnienia zarzutu ewentualnego – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 230a § 2 kk i wymierzenie mu za niego samoistnej kary grzywny w możliwe najniższym wymiarze, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca K. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez dokonanie wybiórczej, dowolnej oceny dowodów z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej, jak fakt, że oskarżona odbyła kurs służący przygotowaniu do egzaminu na prawo jazdy i zdała taki egzamin, uzyskując uprawnienia do kierowania pojazdami, a w konsekwencji niesłuszne oparcie rozstrzygnięcia o dowód z pomówienia, jaki stanowiły wewnętrznie sprzeczne zeznania J. W. oraz art. 424 kpk poprzez nieodniesienie się w treści uzasadnienia do okoliczności korzystnych dla oskarżonej i niewystarczające wyjaśnienie, z jakich powodów sąd dał wiarę posiadającym liczne mankamenty zeznaniom J. W.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżona skontaktowała się z J. W. z prośbą o pośrednictwo w załatwieniu prawa jazdy bez zachowania obowiązującej procedury mające polegać na wywieranie wpływu na decyzje osób pełniących funkcje publiczne w tej sprawie, a w konsekwencji – przypisaniu jej popełnienia zarzucanego jej czynu

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Oskarżony M. S. zakwestionował dokonaną w sprawie ocenę dowodów. Wskazując na to, że sąd pominął korzystny dla niego materiał w postaci zeznań A. S., dowodów przedłożonych przez oskarżonego, m.in. kserokopii prawa jazdy i uznał za miarodajne do przesądzenia o jego sprawstwie ogólnikowe zeznania J. W., odrzucając bezpodstawnie jego wyjaśnienia, skarżący wskazał, że sąd błędnie uznał go za winnego dopuszczenia się zarzucanego mu przestępstwa z art. 230a § 1 kk.

Powołując się na powyższe, domagał się on zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Obrońca S. M. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez oparcie orzeczenia wyłącznie o dowody obciążające i pominięcie dowodów korzystnych dla niego (wyjaśnienia, posiadane prawo jazdy) świadczących o tym, że nie miał interesu w popełnieniu zarzucanego czynu, uznanie za w pełni wiarygodne relacji karanego za oszustwa J. W., który z popełniania przestępstw uczynił sobie źródło dochodów i miał interes w składaniu niekorzystnych dla oskarżonego zeznań, bowiem dawało mu to szansę na uniknięcie odpowiedzialności za przestępstwo z art. 286 kk, a jak sam przyznał dokonywał też sprzedaży innych przedmiotów i niewyjaśnienie, kiedy J. W. zamieszczał w internecie oferty sprzedaży tych innych przedmiotów

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego dopuszczenia się opisanego w akcie oskarżenia czynu

3. Z ostrożności procesowej – rażąca niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie poprzez uznanie, że wypełnił on znamiona wypadku mniejszej wagi i warunkowe umorzenie postępowania.

Obrońca M. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów, prowadzącą do uznania za wiarygodne i uczynienia podstawą rozstrzygnięcia, niekategorycznych w odniesieniu do oskarżonej zeznań J. W. i jednocześnie odrzucenie sprzecznych z nimi wyjaśnień oskarżonej, pominięcie, że kontaktowała się z (...), by sprawdzić na kiedy wyznaczony został jej egzamin oraz przyjęcie, że sprzeczne z zasadami doświadczenia byłoby nawiązanie przez nią z J. W. współpracy w celu przyspieszenia terminu egzaminu, mimo, że jako osoba zamieszkująca w znacznej odległości od miejsca egzaminu mogła oczekiwać pomocy osoby trzeciej oraz art. 5 § 2 kpk poprzez uznanie winy oskarżonej, mimo wątpliwości co do jej sprawstwa wynikających z tego, że zgromadzone dowody nie wykluczały podawanej przez nią alternatywnej wersji wydarzeń

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na niezgodnym z prawdą odtworzeniu istoty i przebiegu kontaktów oskarżonej z J. W. i przyjęciu w konsekwencji, że popełniła ona zarzucany jej, charakteryzujący się umyślnością, czyn z art. 230a § 1 kk, a z ostrożności procesowej – błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu w wyniku niewłaściwej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, że był on taki, że wykluczał uznanie czynu oskarżonej za wypadek mniejszej wagi

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, a w razie uwzględnienia zarzutu ewentualnego – o przyjęcie, że czyn oskarżonej wypełnił znamiona przestępstwa z art. 230a § 2 kk i warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec niej na okres 1 roku próby.

Obrońca K. B. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 230a § 1 kk poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału nie wynika, by J. W. oferował załatwienie prawa jazdy za pomocą wywierania bezprawnego wpływu na osobę pełniącą funkcję publiczną.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Uwzględnienie zarzutu dowolności ustalenia o sprawstwie oskarżonych K. K., S. M. i M. S., wynikającego z pochodzących od ich obrońców środków odwoławczych, skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o ich odpowiedzialności za popełnienie zarzucanych im czynów z art. 230a § 1 kk. Jakkolwiek argumentacja zawarta w apelacji obrońcy oskarżonego K. B. nie poddawała skutecznie w wątpliwość prawidłowości uznania, że zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na przyjęcie, że udzielił on J. W. korzyści majątkowej w zamian za załatwienie mu poprzez bezprawne wpływianie na decyzje osób pełniących funkcje publiczne, z pominięciem obowiązującej procedury, uprawnień do kierowania pojazdami, to w toku kontroli instancyjnej zainicjowanej tą skierowaną przeciwko całości orzeczenia apelacją, sąd odwoławczy dostrzegł także potrzebę przekazania do ponownego rozpoznania sprawy w zakresie, w jakim dotyczyła ona oskarżonego K. B.. Natomiast apelacje obrońców K. K., M. K. i M. O., jako bezzasadne w stopniu oczywistym, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że wniosek o uzasadnienie wyroku złożyli jedynie obrońcy K. K. i M. K., sporządzając je, sąd odwoławczy ograniczył się – po myśli art. 457 § 2 kpk – do wskazania, czym kierował się oceniając zasadność apelacji wniesionych przez nich oraz apelacji dotyczących oskarżonych K. K., S. M. i M. S. oraz K. B..

Po zapoznaniu się z całością materiału, treścią zaskarżonego wyroku, treścią jego uzasadnienia oraz treścią apelacji, Sąd Okręgowy stwierdził, że analiza dowodowa, która legła u podstaw zaskarżonego wyroku, rzeczywiście nie do końca była prawidłowa. Zastrzeżeń nie budziło wprawdzie orzeczenie o odpowiedzialności K. K., S. M. i M. O., jednakże zawartych w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięć o odpowiedzialności oskarżonych K. K., S. M., M. S., a także K. B. nie sposób było zaaprobować.

We wniesionych apelacjach obrońcy K. K., S. M. i M. S. zasadnie twierdzili, że sąd I instancji dowolnie uznał ich za winnych popełnienia zarzucanych im przestępstw z art. 230a kk.

Żaden z w/w skarżących nie miał wprawdzie racji kwestionując możliwość przyjęcia relacji J. W. za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Przedstawiona przez nich argumentacja nie przekonuje, by moc dowodowa jego zeznań została błędnie oceniona. Ocena tego dowodu dokonana przez sąd meriti – wbrew temu, co twierdzą - jest dokładna, nie wykazuje błędów logicznych, ani nie kłóci się z doświadczeniem życiowym i uwzględnia wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia kryteriów określonych w art. 7 kpk. Uwadze sądu nie umknęło wcale istnienie w nich enigmatycznie zasygnalizowanych przez obrońcę K. K. rozbieżności. Ocena ich charakteru, dokonywana z uwzględnieniem pozostałych dowodów, wskazuje zaś na to, że sąd meriti słusznie uznał, że nie miały one charakteru istotnego i nie stwarzały wątpliwości ani co do rzetelności jego zeznań, ani tego, czy mogą one stanowić miarodajną podstawę ustaleń co do przebiegu kontaktów oskarżonych K. K., S. M. i M. S. z J. W.. J. W. faktycznie nie potrafił na rozprawie odnieść się kategorycznie do tego, jak wyglądały te kontakty w wypadku każdej z osób, która zgłosiła się do niego po lekturze zamieszczonego w internecie ogłoszenia z zamiarem nawiązania współpracy, w szczególności: opisać tego, jaki konkretnie był ich przebieg, jeśli chodzi o w/w oskarżonych. Powyższe nie dziwi, gdy zważyć na rozległy charakter przestępczej działalności oskarżonego, polegającej na oferowaniu za opłatą pomocy w uzyskaniu prawa jazdy z pominięciem obowiązującej procedury. Dla ich oceny jako dowodu pozwalającego na wnioskowanie o sprawstwie w/w oskarżonych najistotniejsze znaczenie ma jednak to, że żadna konkretna okoliczność nie wskazywała na to, że twierdząc kategorycznie w postępowaniu przygotowawczym, że nie zajmował się sprzedażą lamp, odzieży, czy wózków mówił on nieprawdę i że akurat oskarżeni, którzy dokonali na wykorzystywane przez niego przy tej właśnie działalności konta bankowe wpłat w takich samych okolicznościach, jak dziesiątki innych osób (czasookres, wysokość wpłat), uiszcili na jego rzecz opłatę za wykonanie usług innych, niż te, na których – co wyraźnie wynikało z jego konsekwentnych wyjaśnień – oferowaniu polegała istota procedury, którym zajmował się, by zarobić pieniądze. Bez wątplenia to właśnie wówczas lepiej pamiętał on szczegóły tej swojej działalności. Z drugiej strony - również składając zeznania na rozprawie nie stwierdził on wcale kategorycznie, że na pewno w/w oskarżeni nie chcieli załatwić sobie korzystając z jego pośrednictwa prawa jazdy, tylko wręcz przeciwnie – mimo, że stwierdził wówczas, że sprzedawał przez internet nie tylko prawa jazdy, ale i inne przedmioty (inne jednakże niż te, o których mówili w/w oskarżeni), to interpretacja tego oświadczenia w kontekście całości materiału jego zeznań prowadziła do wniosku, że w istocie i tak mało realne według niego było to, by akurat oskarżeni nie zwracali się do niego w sprawie praw jazdy. Informacje z portalu allegro nie potwierdzały, by oferował on do sprzedaży inne przedmioty. Jednocześnie jako logiczne jawi się podawane przez niego wytłumaczenie pojawienia się w tytułach przelewów okoliczności innych, niż te, które stanowiły prawdziwą przyczynę dokonania wpłat. Sąd słusznie doszedł też do wniosku, że brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że J. W. pomówił w/w oskarżonych, tj. świadomie zeznał nieprawdę na temat przebiegu ich kontaktów z nim. To osoby całkowicie dla niego obce, nie żywił on do nich osobistej niechęci, nie pozostawał z nimi w konflikcie. Nie sposób też przyjąć, że – jak twierdzili obrońcy K. K. i S. M. - miał on interes w tym, by składając w charakterze świadka zeznania w przedmiotowej sprawie, fałszywie obciążać oskarżonych, wskazując na okoliczności świadczące o popełnieniu przez nich przestępstwa z art. 230a kk. Taki sposób rozumowania nie uwzględnia tego, że nie występował on w tej sprawie w roli oskarżonego, ani tego, że przyznając, że również od tych osób pobrał pieniądze w zamian za załatwienie im praw jazdy z pominięciem obowiązującej procedury, J. W. - który nie negował przecież tego, że

zajmował się wyłudzeniem pieniędzy pod takim właśnie pretekstem (a więc zasłużywszy sobie tym samym na premię za współpracę z wymiarem sprawiedliwości przy orzekaniu o własnej odpowiedzialności, mógł bez konsekwencji w postaci powodowania problemów dla obcych dla siebie osób, co do których nie miał pewności, że naruszyły prawo, z racji tego, że realna była możliwość, że zapłaciły mu jednak za inną, legalną usługę, ujawnić, że mogło być tak, jak wyjaśniały) - obciążał w istocie coraz bardziej sam siebie. Bez wątplenia musiał on zaś zdawać sobie sprawę, że powiększanie w ten sposób rozmiaru przestępczego procederu oferowania możliwości załatwienia prawa jazdy za stosowną opłatą, jakim się parał, nie pozostanie bez wpływu na orzeczenie o karze, którą ostatecznie sam będzie musiał ponieść. W realiach sprawy całkowicie absurdalne byłoby natomiast przyjęcie – jak sugerował obrońca S. M. - że w postępowaniu przygotowawczym J. W. fałszywie wskazał na to, że nie zajmował się sprzedażą innych przedmiotów i że w/w oskarżeni z pewnością również płacili mu za załatwienie prawa jazdy z pominięciem obowiązującej procedury, by zapewnić sobie bezkarność za naruszenie prawa, którego się wobec nich dopuścił. Brak wprawdzie informacji o tym, że któryś z nich oskarżył go o popełnienie oszustwa (czy miał taki realny zamiar), jednakże hipotetycznie rzeczywiście można przyjąć, że takie ukształtowanie zeznań pozwałoby J. W. uniknąć ewentualnej odpowiedzialności za występki z art. 286 kk. Rzecz jednak w tym, że fałszywe wskazywanie na to, że oskarżeni zwrócili się do niego w odpowiedzi na ofertę załatwienia za opłatą prawa jazdy z pominięciem obowiązującej procedury właśnie w tej sprawie nie za bardzo by mu się opłacało jako prowadzące do ujawnienia okoliczności, wskazujących na dopuszczenie się przez niego innego przestępstwa (tj. występkę z art. 230 kk), zagrożonego karą w takiej samej wysokości, jak przestępstwo z art. 286 kk. Wnioskowanie o tym, że relacje J. W. są niewiarygodne na podstawie tego, że był on karany i na popełnieniu przestępstw miał zarabiać - jak chciał obrońca S. M. - stanowiłoby natomiast - zabronione w świetle reguł oceny dowodów obowiązujących w procesie karnym - dowolne domniemanie.

Jakkolwiek obrońcy oskarżonych K. K., S. M. i M. S. bezpodstawnie domagali się niejako automatycznej dyskwalifikacji zeznań J. W. jako podstawy rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, to zgodzić należy się z nimi, że bazując na nich i zebranych dokumentach, sąd dowolnie przyjął, że w/w oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanych im przestępstw z art. 230a kk. Z uzasadnienia wyroku wynika, że sąd nie pominął wprawdzie tego, że twierdzili oni, że wpłat dokonywali za zakup towarów, które można legalnie oferować do sprzedaży. W rozważaniach, które doprowadziły do uznania, że taka wersja wydarzeń w wypadku żadnej z w/w osób nie była zgodna z prawdą - jak skarżący trafnie zauważyli - nie brał jednak w ogóle pod uwagę okoliczności, która - oceniana rozsądnie – prima facie poddawała w wątpliwość ich sprawstwo, a mianowicie bezsporny dla sądu, tak silnie akcentowany przez oskarżonych w toku postępowania, fakt wcześniejszego uzyskania przez nich praw jazdy. W związku z tym, że sąd nie ustalił, by K. K., S. M., czy M. S. utracili z jakiegoś powodu uprawnienia do kierowania pojazdami przed nawiązaniem kontaktów z oskarżonym, rzeczywiście nasuwało się oczywiste pytanie, jaki mieli oni motyw, by dokonywać na jego rzecz wpłat, w zamian za które mieli uzyskać od niego, z pominięciem obowiązującej procedury, prawo jazdy. W świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie jest wcale wykluczone, że mogli oni nawet w takiej sytuacji mieć interes w tym, by dokonać takiej właśnie transakcji. Kategoryczne przesądzenie o dopuszczeniu się przez nich przestępstwa z art. 230a kk, jako okoliczności jawiącej jako logicznie wynikająca ze zgromadzonych dowodów, które nie wskazywały bezpośrednio na sprawstwo żadnego z w/w oskarżonych, podających alternatywne wytłumaczenie swoich relacji z J. W., nie mogło jednak z racji tego zostać dokonane bez szczegółowego wyjaśnienia tego, dlaczego świadomie zdecydowali się postąpić w taki sposób. Rozstrzygnięcie o ich winie, dokonane bez poczynienia szczegółowych ustaleń w tym zakresie i rozważenia w/w okoliczności przy przeprowadzaniu oceny, czy zeznania J. W. – których rzetelność nie budzi wprawdzie zastrzeżeń - stanowią wystarczającą podstawę do podważenia wyjaśnień oskarżonych K. K., S. M. i M. S. i przesądzenia o ich winie, jako przedwczesne, nie mogło zatem się ostać.

Zarzuty apelacji obrońcy K. B. nie mogły wprawdzie skutecznie podważać ustalenia o tym, że dopuścił się on czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 230a kk, jednakże w toku kontroli odwoławczej okazało się, że zaskarżony wyrok także i co do niego należało uchylić.

Błędne były zarówno założenie, że dla bytu przestępstwa z art. 230a kk konieczne jest uprzednie stwierdzenie, że pośrednik, któremu korzyści udzielił oskarżony, miał realną szansę na spowodowanie obiecywanego mu skutku (w realiach sprawy - ustalenie, że J. W. miał obiektywną, fizyczną możliwość pośredniego wpłynięcia na korzystne dla

oskarżonego załatwienie sprawy prawa jazdy), jak i przyjęcie, że stwierdzenie, iż osoba, której oskarżony udzielił korzyści majątkowej w zamiarze, aby wykorzystując swoje wpływy – a więc zabronioną przez prawo drogą z pominięciem obowiązujących procedur – uzyskała dla niego określone świadczenie, oszukała sprawcę (bo chciała od niego tylko pod pretekstem, że tak robi, wyłudzić pieniądze), mogłoby ekskulpować oskarżonego. Przepis art. 230a kk ma jednak charakter tzw. przestępstwa formalnego, którego dokonanie następuje wraz z udzieleniem korzyści majątkowej. Wystarczające jest więc stwierdzenie, że oskarżony udzielił korzyści w bezpośrednim zamiarze, aby tym właśnie sposobem skłonić pośrednika do bezprawnego wywarcia wpływu na decyzje osoby pełniącej funkcję publiczną. Przepis art. 230a kk nie formułuje też wymogów co do sposobu, w jaki winno się odbyć bezprawne wywarcie wpływu, za które sprawca udziela korzyści. Nie ulega nadto żadnej wątpliwości, że zawsze nakłanianie osoby pełniącej funkcję publiczną do „załatwienia prawa jazdy” z pominięciem jedyne legalnego trybu uzyskania uprawnień do kierowania pojazdami, jakim jest ukończenie kursu i osobiste zdanie przez zainteresowanego stosownych egzaminów, jest bezprawne.

Skarżący niezasadnie doszukiwał się też wewnętrznej niespójności rozstrzygnięcia, skoro dokument potwierdzający dokonanie wpłaty potraktowany został jako dowód bezspornej w zasadzie okoliczności uiszczenia przez oskarżonego opłaty w określonej kwocie na rzecz J. W., a z rozważań sądu wyraźnie wynika, że rzeczywiste znaczenie wskazanego w nim tytułu dokonania tej czynności należało interpretować z uwzględnieniem pozostałych dowodów.

Niezależnie od tego, że argumentacja skierowanej przeciwko całości orzeczenia apelacji nie dawała podstaw do kwestionowania słuszności wniosku o winie oskarżonego, to z uwagi na wewnętrzną sprzeczność rozstrzygnięcia o jego winie, nie pozwalającą w gruncie rzeczy na stwierdzenie, za jaki konkretnie czyn sąd go skazał, konieczne okazało się uchylene zaskarżonego wyroku także w odniesieniu do jego osoby. Aktem oskarżenia w pkt CLXXXI i CLXXXII zarzucono wszak K. B. dopuszczenie się dwóch odrębnych czynów z art. 230a § 1 kk, mających polegać na udzieleniu J. W., w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy prawa jazdy, w różnym czasie korzyści majątkowych w różnych kwotach. Tymczasem z sentencji wyroku wynika jedynie, że sąd „uznał oskarżonego (...) za winnego popełnienia zarzucanego jemu w akcie oskarżenia czynu, tj. występku z art. 230a § 1 kk”. Przy tak zredagowanym opisie czynu przypisanego nie wiadomo, czy intencją sądu było skazanie oskarżonego za popełnienie jedynie jednego z zarzucanych mu czynów (którego?), obu czynów (i jedynie omyłkowo posłużył się liczbą pojedynczą), czy też może sąd doszedł po przeprowadzeniu postępowania do wniosku, że wprawdzie oba zdarzenia, o których mowa w akcie oskarżenia, miały miejsce, jednakże uznał, że stanowiły one jeden czyn z art. 230a § 1 kk w rozumieniu prawnym (kwalifikacja prawna nie zawiera wprawdzie art. 12 kk, jednakże na to właśnie może wskazywać brak rozstrzygnięcia uniewinniającego)? Wprawdzie nie do zaaprobowania jest stan, gdy prawidłowe zdekodowanie treści wyroku skazującego możliwe jest jedynie w oparciu o treść pisemnych motywów orzeczenia, jednakże w przedmiotowej sprawie nawet lektura lakonicznych, jeśli chodzi o oskarżonego K. B., wywodów uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozwala na jednoznaczne usunięcie wątpliwości, jakie rysują się co do zakresu odpowiedzialności oskarżonego na tle treści wyroku. Wynika z wszak jedynie tyle, że sąd ustalił, że oskarżony dokonał jednej wpłaty w kwocie 140 zł dnia 29 lipca 2011 r. Próżno w nim natomiast w ogóle szukać jakiegokolwiek odniesienia do drugiego z zarzucanych mu czynów.

Naruszenie przez sąd przepisów postępowania określających zasady redagowania wyroków, uniemożliwiające stwierdzenie za co dolegliwość ma ponieść oskarżony, nie tylko skutkowało naruszeniem gwarancji przysługujących oskarżonemu, wynikających z domniemania niewinności, ale i - stwarzając wątpliwości co do tego, jakie sąd zajął stanowisko w zasadniczej kwestii sprawstwa oskarżonego - uniemożliwiało w zasadzie merytoryczną, instancyjną kontrolę prawidłowości orzeczenia o jego odpowiedzialności zawartego w zaskarżonym wyroku.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych M. S., S. M. i K. K., a także K. B. i przekazał sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Procedując ponownie Sąd Rejonowy winien mieć na względzie poczynione wyżej uwagi i wskazówki sądu odwoławczego.

Zastrzeżeń nie budziły natomiast rozstrzygnięcia odnoszące się do oskarżonych M. K., K. K. i M. O..

Odnosząc się w tym kontekście do **apelacji obrońcy oskarżonej M. K.**, stwierdzić należy, że sąd słusznie uznał, że zgromadzony materiał dowodowy stanowił wystraszającą podstawę do przyjęcia, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 230a § 1 kk.

Skarżący ten wychodził przede wszystkim z błędnego założenia, że ustalenie, że oskarżona zapłaciła oskarżonemu za to, by skłonić go do załatwienia jej przyspieszenia terminu egzaminu na prawo jazdy, zwalniałoby ją od odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa z art. 230a § 1 kk. Oczywiście jest jednak, że niedopuszczalne jest ustalanie terminu egzaminu w takim trybie - tj. przy skorzystaniu za stosowną opłatą z pośrednictwa innej osoby, które miałyby polegać na wykorzystaniu posiadanych przez nią możliwości wpływania na działalność instytucji publicznej w zakresie wyznaczenia konkretnego terminu egzaminu, by spowodować załatwienie sprawy po myśli oskarżonej, czyli przypisanie jej terminu poza kolejnością, takowym bowiem bez wątpienia byłby termin przyspieszony, czyli przypadający szybciej, niż wynikałoby to z normalnych reguł, mających zastosowanie w sytuacji, gdyby oskarżona osobiście się rejestrowała w (...)zie. Istota przestępstwa z art. 230a kk wyraża się bowiem w udzielaniu korzyści za pośrednictwem w załatwieniu sprawy w instytucji publicznej, które polegać ma na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzję osoby pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji, niezależnie od jej przedmiotu. Wywieranie wpływu nie musi samo w sobie wiązać się z popełnieniem czynu zabronionego, np. polegać na groźbach, pobiciu, ani dotyczyć załatwienia „czegoś nielegalnego”, jak wydania dokumentu prawa jazdy osobie, która nie zaliczyła kursu, ani nie zdała egzaminu. Chodzi o udzielenie korzyści majątkowej za wszelkie czynności prowadzące do załatwienia - nawet „normalnej” sprawy urzędowej - w sposób bezprawny, a więc z odstępstwem od obowiązujących procedur, reguł postępowania.

Niezależnie od powyższego, skarżący i tak nie miał racji twierdząc, że sąd dowolnie odmówił dania wiary wyjaśnieniom oskarżonej, która utrzymywała, że jej zamiarem nie było uzyskanie pomocy J. W. w załatwieniu prawa jazdy z pominięciem obowiązującej procedury tylko ustalenie korzystnego dla siebie terminu egzaminu. Nie sposób podzielić jego zastrzeżeń co do prawidłowości przeprowadzonej w sprawie analizy dowodowej. Logicznym w świetle całokształtu, ocenianych z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, dowodów było, że oskarżona zapłaciła J. W. właśnie za uzyskanie prawa jazdy z pominięciem obowiązującej procedury.

Wersja oskarżenia znajduje wsparcie w zebranych dowodach, w tym nieudolnie kwestionowanych przez skarżącego zeznaniach J. W.. Przyznając się do tego, że wyłudzał on od wielu osób, które zgłaszały się do niego po lekturze ogłoszeń, pieniądze za pośrednictwem w załatwieniu prawa jazdy z pominięciem obowiązującej procedury i precyzując, że oferował jedynie usługi polegające na załatwieniu dokumentu prawa jazdy, a nie, np. przyspieszenia terminu egzaminu, do którego osoba ubiegająca się o uprawnienia do kierowania pojazdami rzeczywiście chciała „normalnie” przystąpić, w/w świadek szczegółowo opisał, w jaki sposób przebiegały jego kontakty z „klientami”. Z racji dużej ilości osób, z którymi miał przy tej okazji do czynienia nie był on wprawdzie w stanie kategorycznie stwierdzić, że pamięta, że do ich grona zaliczała się również oskarżona, jednakże odnosząc się do okoliczności dokonania przez nią wpłaty (czasookres, w którym takowe usługi zamówiły u niego dziesiątki innych osób, zbliżona do uiszczanych przez nie kwota wpłaty) wskazał on, że również i jej zamiarem było skorzystanie z jego pośrednictwa w bezprawnym uzyskaniu prawa jazdy. Brak było uzasadnionych podstaw zarówno do tego, by powątpiewać w jego rzetelność (a więc przypuszczać, że celowo pomógł oskarżoną), jak i w to, że akurat oskarżona, w przeciwieństwie do szeregu innych osób, wpłacając mu zaliczkę za „pj kat B”, zamierzała skłonić go wyłącznie do załatwienia dogodnego dla niej terminu egzaminu). Staranna analiza nie ujawnia w jego zeznaniach rozbieżności stwarzających wątpliwości co do jego wiarygodności. Co do zasadniczych elementów są one konsekwentne, zaś występujące w nich różnice wynikają z naturalnego – zwłaszcza w pełni zrozumiałego w wypadku J. W., który wobec wielu bardzo osób powoływał się na wpływy w instytucjach publicznych, by pod tym pretekstem wyłudzić od nich pieniądze - wraz z upływem czasu zacierania się w pamięci szczegółów zdarzeń. Gdyby oskarżony zgodził się na wykonanie dla oskarżonej nietypowej, jak na zakres jego działalności, usługi, spodziewać należałoby się wręcz, że utrwali się to w jego pamięci. Z punktu widzenia jego własnych interesów (tj. gdy chodzi o jego własną odpowiedzialność za przestępstwo z art. 230 kk, którego popełnienie przez

niego jasno wynikało z jego złożonych w przedmiotowej sprawie zeznań), bez znaczenia było wskazanie w załatwieniu czego miał pośredniczyć. Jeśliby nawet - tak, jak skarżący – uważał on, że pośrednictwo za opłatą w załatwieniu terminu egzaminu z pominięciem obowiązujących procedur nie jest karalne, to i tak korzystniejsze dla niego byłoby potwierdzenie podawanej przez oskarżoną, niż prezentowanie swojej, wersji wydarzeń: zmniejszyłby on wszak tym sposobem zakres swojej odpowiedzialności za własne przestępstwo z art. 230 kk.

Korespondujące z dokumentami, interpretowane rozsądnie przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, zeznania J. W., których wiarygodności brak było podstaw kwestionować, jednoznacznie wskazywały na to, że wpłata dokonana przez oskarżoną była korzyścią majątkową za pośrednictwo w uzyskaniu prawa jazdy bez konieczności zdawania egzaminu. To ta wersja wydarzeń, w przeciwieństwie do tej wyłaniającej się z wyjaśnień oskarżonej, jawi się też jako bardziej prawdopodobna w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wysoce wątpliwe jest wszak że ktokolwiek, kto poniósł już szereg kosztów starając się o prawo jazdy, zgodziłby się zapłacić dodatkowo 140 zł za ustalenie dogodnego dla siebie terminu egzaminu, warunkiem przystąpienia do którego jest przecież również uiszczenie stosownej opłaty, a więc coś, co bez problemu i ponoszenia kosztów mógł załatwić sam i to zapłacić obcej osobie, która swoją pomoc w wykonaniu takiej usługi oferowała w internecie. W toku postępowania nie ustalono żadnych okoliczności, które wyjaśniałby taką nadzwyczajną determinację oskarżonej w ustaleniu za wszelką cenę jak najszybszego terminu egzaminu. Oczywistym jest również, że zdający wybierający świadomie (...) leżący w pewnej odległości od jego miejsca zamieszkania siłą rzeczy musi się liczyć z pewnymi niedogodnościami w związku z ubieganiem się o prawo jazdy. Spodziewać należałoby się przy tym, że osoba, dla której stanowią one na tyle istotną przeszkodę, że będzie oczekiwała w ich pokonaniu pomocy osoby trzeciej, nie zamierzając uciekać się do nielegalnych sposobów załatwienia sprawy, poprosiłaby w pierwszym rzędzie o pomoc kogoś, kogo zna, a nie obcą osobę, której za prostą czynność (w postaci zarejestrowania na dogodny termin) będzie musiała zapłacić nie małą kwotę.

Również i okoliczność, że oskarżona zadzwoniła w pewnym momencie do (...) nie dawała wystarczającej podstawy do podważenia ustaleń co do istoty jej kontaktów z J. W., opartych na spójnych w swej wymowie, nie budzących zastrzeżeń z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, dowodach. Fakt ten nie może potwierdzać wersji wydarzeń prezentowanej przez oskarżoną, podważając tezę aktu oskarżenia, skoro uzyskanie prawa jazdy nawet z pomocą oskarżonego wiązać się i tak miało z dokonaniem stosownych opłat za egzamin – obiecywał on przecież jedynie, że wykorzystując swoje możliwości wpływania na decyzje osób publicznych doprowadzi do wydania dokumentu prawa jazdy bez konieczności zdania egzaminu. Wynika z niego jedynie tyle, że zaniepokojona dziwnym zachowaniem J. W. oskarżona, która po wpłaceniu mu pieniędzy zupełnie straciła z nim kontakt i zaczęła podejrzewać, że została przez niego oszukana, próbowała ustalić, czy podjął on jakieś czynności w sprawie jej prawa jazdy.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należało, że zarzut dowolności orzeczenia o sprawstwie oskarżonej nie zasługiwał na uwzględnienie. Niekorzystne dla niej ustalenia faktyczne, jako poczynione z zachowaniem reguł swobodnej oceny dowodów, pozostają pod ochroną art. 7 pkp.

Prawidłowe ustalenia co do przebiegu i istoty kontaktów oskarżonych M. K., K. K. i M. O. z J. W. znalazły należyte odzwierciedlenie w rozstrzygnięciu o karach wymierzonych oskarżonym.

Sąd I instancji w szczególności trafnie ocenił społeczną szkodliwość czynów przypisanych M. K. i K. K..

Odnosząc się w tym kontekście do dalszych twierdzeń apelacji obrońcy M. K., stwierdzić należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie sformułowany w niej zarzut rażącej surowości orzeczenia o karze. Skarżący nie miał racji twierdząc, że w wyniku błędnego uznania, że czyn oskarżonej z art. 230a kk nie stanowił tzw. wypadku mniejszej wagi, zastosowany został wobec niej zbyt surowy środek reakcji karnej.

Domagając się przyjęcia, że wypełniał on znamiona uprzywilejowanego typu przestępstwa i zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania, skarżący nadmiernie skupił się na wysokości kwoty udzielonej przez oskarżoną korzyści majątkowej, całkowicie pomijając pozostałe przesłanki relewantne dla należytego dokonania oceny wagi popełnionego przez nią czynu. Prawidłowa analiza całokształtu okoliczności stanowiących

wyznaczniki stopnia szkodliwości, będącego podstawowym kryterium oceny wypadku mniejszej wagi, wymienionych w art. 115 § 2 kk, świadczy zaś o tym, że nie zachodzą żadne wyjątkowe okoliczności podmiotowe, bądź przedmiotowe, usprawiedliwiające uprzywilejowane traktowanie czynu przypisanego oskarżonej. Z poczynionych ustaleń wynika wszak, że oskarżona świadomie podjęła działania godzące w powagę instytucji państwowych, zajmujących się wydawaniem uprawnień do kierowania pojazdami, a więc stojących na straży bezpieczeństwa w komunikacji. Bez żadnego usprawiedliwienia, odpowiadając na zamieszczone w internecie ogłoszenie, zdecydowała się ona na wręczenie tzw. łapówki, biorąc tym samym udział w procederze bezprawnego pozyskiwania uprawnień, który miał być jawnie prowadzony przez J. W.. Motywem działań M. K., która nie zdała wcześniej egzaminu na prawo jazdy, była po prostu chęć uzyskania dla siebie uprawnień do kierowania pojazdami bez konieczności poddawania weryfikacji swoich kompetencji jako kierowcy. Ostatecznie udzieliła ona rzeczywiście oskarżonemu korzyści majątkowej w obiektywnie rzecz biorąc niewielkiej kwocie, jednakże brak jej dalszych kontaktów z nim i podejmowania dalszych działań naruszających prawo, a także brak szkody w postaci naruszenia powagi działalności instytucji państwowej, nie stanowił bynajmniej wyrazu skruchy oskarżonej, czy odstąpienia przez nią od zamiaru uzyskania prawa jazdy w bezprawny sposób, tylko splotu niezależnych od niej okoliczności, tj. tego, że oskarżony zerwał z nią kontakt i nie wywiązał się z zawartej z nią umowy. Nic nie wskazywało więc na to, by czyn jej cechował się niższą, niż w wypadku typowego czynu z art. 230a kk społeczną szkodliwością. Ładunek bezprawia w nim zawarty nie był znaczny, jednakże nie był też subminimalny, wskazujący na potrzebę jego łagodniejszego potraktowania. Zupełnym nieporozumieniem jest domaganie się premiowania w tym kontekście krzywdy oskarżonej, która popełniła przestępstwo, by z obejściem prawa uzyskać uprawnienia do kierowania pojazdami, jednakże mimo poniesionych na ten cel kosztów nie uzyskała zamierzonego rezultatu z uwagi na to, że J. W. nie wywiązał się z zawartej z nią umowy.

Oceniając kary orzeczone wobec oskarżonej za nieuczynny za wypadek mniejszej wagi czyn przez pryzmat dyrektyw z art. 53 kk i art. 69 kk, stwierdzić należy, że sąd I instancji słusznie przyjął, iż kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, połączona dodatkowo z zastosowaniem na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk, stanowiącej realną dolegliwość, kary grzywny, stanowić będą reakcją karną adekwatną do wagi naruszenia prawa, którego się dopuściła, wystarczającą do wdrożenia jej do przestrzegania porządku prawnego. Należy uwzględnić one wszystkie istotne okoliczności związane z samym czynem oraz z osobą oskarżonej. Jako oscylujące w dolnych granicach zagrożenia żadną miarą nie mogą zostać one uznane za rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

We wniesionej przez siebie apelacji także i obrońca oskarżonego K. K. niezasadnie kwestionował dokonaną przez sąd ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego temu oskarżonemu, a w konsekwencji oparte na niej rozstrzygnięcie o karze, jako nadmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Skarżący niezasadnie wywodził, że z uwagi na jego znikomość niemożliwe było w ogóle uznanie występku z art. 230a kk popełnionego przez oskarżonego za przestępstwo. Nie można wszak rozsądnie uznać, że czyn oskarżonego zawierał w sobie tak niski ładunek społecznego niebezpieczeństwa, że nie zachodziła konieczność podjęcia reakcji karnej i jego napiętnowania jako przestępstwa. Skoro w świetle ustalonych okoliczności nie ulegało wątpliwości, że oskarżony, którego poczytalność w czasie popełnienia czynu - jak wynika z opinii biegłego - nie była w żadnym stopniu ograniczona, korzystając z oferty zamieszczonej w internecie, świadomie udzielił innej osobie korzyści w zamian za naruszenie prawa, by z pominięciem obowiązującej procedury - bez weryfikacji swoich kompetencji - uzyskać uprawnienia do uczestnictwa w ruchu w charakterze osoby prowadzącej pojazd, nie było możliwe uznanie, że ów czyn nie był na tyle karygodny, by uzasadnione było napiętnowanie go jako przestępstwa. W oczywisty sposób nie można określić go mianem błahego. Defekty psychiczne nie uniemożliwiały oskarżonemu zrozumienia znaczenia przedsięwziętych działań. Płacąc w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pośrednictwo w uzyskaniu prawa jazdy w sposób, o którego przestępnym charakterze wiedza jest powszechna, oskarżony świadomie, bez żadnego usprawiedliwienia, wykroczył przeciwko powadze instytucji publicznej uprawnionej do wydawania dokumentów uprawniających do prowadzenia pojazdów, a więc stojącej na straży tak istotnego dobra, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Uczestnictwo w niepożądanym społecznie procederze uzyskiwania uprawnień do prowadzenia pojazdów w wyniku wywierania bezprawnego wpływu na działalność instytucji państwowych, prowadzonym jawnie na forum środków masowego komunikowania się (taki był zamiar oskarżonego), nie może zaś spotkać się z aprobatą sądu.

Argumentacja apelacji nie przekonuje też, by zasadnym było kwalifikowanie czynu oskarżonego, który w istocie tylko dlatego, że chciał uniknąć trudu związanego z koniecznością uzyskania prawa jazdy legalną drogą, odpowiedział na ofertę zamieszczoną w internecie i udzielił korzyści majątkowej w intencji, aby inna osoba naruszyła prawo, jako wypadku mniejszej wagi z art. 283 kk.

Skarżący błędnie upatrywał przesłanek decydujących o jego zaistnieniu w okolicznościach charakteryzujących dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, czy jego postawie procesowej. Jak słusznie się podkreśla w orzecznictwie i doktrynie, rozgraniczenie typu podstawowego od wypadku mniejszej wagi stanowi zagadnienie poprawnej kwalifikacji prawnej, która nie powinna być uzależniona od takich elementów, jak osobowość sprawcy, jego poprzednia karalność, czy innych okoliczności, mających wpływ na wymiar kary, jednakże leżących poza samym czynem przestępnym.

Również i to, że wartość udzielonej przez niego korzyści majątkowej była stosunkowo nieduża nie dawało podstaw do uznania jego czynu za błahy, zasługujący na łagodniejsze potraktowanie, niż typowe przestępstwo z art. 230a § 1 kk. O uznaniu za wypadek mniejszej wagi czynu z art. 230a kk – tak, jak każdego innego – decyduje wszak całościowa ocena zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych znamion, ze szczególnym uwzględnieniem tych elementów, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Innymi słowy: miarodajny jest ostateczny bilans wynikający z oceny wszystkich znamion przedmiotowych i podmiotowych danego czynu, pozwalający stwierdzić, iż konkretny czyn cechuje się niewysoką społeczną szkodliwością. Wypadek mniejszej wagi w najogólniejszym ujęciu to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie. Całkowicie pominięte przez skarżącego, omówione wyższej okoliczności popełnienia przestępstwa oraz stopień winy oskarżonego, który działając w z góry powziętym zamiarze, odpowiadając na zamieszczone w internecie ogłoszenie, świadomie udzielił korzyści majątkowej w zamian za pośrednictwo w uzyskaniu prawa jazdy w bezprawny sposób, przesądzają natomiast w istocie o tym, że czyn jego nie cechuje się społeczną szkodliwością niższą niż w wypadku typowego występku z art. 230a kk.

Wymierzona mu za jego popełnienie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności adekwatna jest do wagi w/w czynu i zawinienia oskarżonego. W należyty sposób uwzględnia też okoliczności obciążające i łagodzące, w szczególności fakt, że K. K. jako jedyny spośród oskarżonych przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Prawidłowo uznając, że wobec w/w oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, sąd meriti słusznie przyjął, że orzeczona w dolnej granicy zagrożenia ustawowego (tj. w najniższym dopuszczalnym przez prawo wymiarze), połączona z zastosowaniem środka probacyjnego, kara pozbawienia wolności wystarczająca będzie do zabezpieczenia realizacji celów postępowania wobec niekaranego wcześniej oskarżonego. Zawarte w zaskarżonym wyroku orzeczenie o karze, jako ukształtowane zgodnie z dyrektywami z art. 53 kk, w pełni należało zatem zaaprobować.

Sąd odwoławczy nie dopatrywał się też w zaskarżonym orzeczeniu w odniesieniu do oskarżonych M. K., K. K. i M. O. żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, stąd też w tym zakresie został on utrzymany w mocy.

O kosztach zastępstwa procesowego K. K. orzeczono w oparciu o przepisy § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Odnośnie utrzymanej w mocy części o kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk, zwalniając oskarżonych M. K., K. K. i M. O. od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję i obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.